

PYGMEUS ELÉGIA

**Afrika törzsi költészetéből,
Alain Nordion nyomán –**

Sok nap, sok nép vonult el már,
 Át a bozotos idők csapásán.
 Sok nap, sok nép, sok törzs ledőlt,
 Túnt el bozontos éjben, sűrű semmiben.
 Sok törzs, sok tábor – így vagyunk mi is,
 Kóborolunk fel-alá, tova, vándor időkben.
 Ragyogó napok várnak még ránk,
 Ragyogó napok, valahol előttünk, talán.
 Roskadt, sötétülő a fény,
 A lesre surranó vad éjjel egyre mélyebb.
 Holnapra görbe éhínség vicsorgat itt.
 Isten haragja rajtunk.
 Ránk haragszik – elűz, hajt.
 Az öregek már mind elvándoroltak.
 Tört, zörgő csontjuk szerteszórtan elhever,
 Nyöszörgő lelkük retteg, réveteg.
 Csöpp lelkük hol van, merre szállt?
 Csak a zöld vizen elsuhanó szél
 Tudja talán, csak a szél.
 Tört, zörgő csontjuk szerteszórtan elhever,
 Nyöszörgő lelkük repdes, téveteg.
 Túl vannak már? Vagy még egész közel?
 Ott túl lehetnek?
 Vagy tán itt lebegnek?
 Csak az ághegyen átsuhanó szél,
 Csak a remegő, lápi lidérc, csak a légi szellem
 Tudja talán, ha rezzen.
 A holnap üres – rideg, süvítő meztelenség.
 Isten tán soha többé
 Nem szíves, nem jó vendéglátó gazda már.
 Szent tűzhelyénél senkit sem fogad,
 Magában ül, s piszkálgat hült hamut –
 Föltúrja elhullt felhők húsait.

Kongóból, a franciából vagy a belgából, küldte (még a boldog békeidőkben!) Sébastien Delisle barátom – fordítottam, bőven átköltvén, Alain Nordion dolgozatából, Párisban megjelent, primitív gyűjteményéből – Marosvásárhelyen, 1919. november 26-án